

er i dag. Sådan har det altid været, og sidst hørte jeg undervisningsminister Margrethe Vestager sige, at vi kan jo ikke æde al den tid op i folkeskolen med vore forskellige former for information og pålæg af lærerne til at skulle tage sig af andre ting end det, det drejer sig om, nemlig at undervise. Men man er sådan set nødt til at gøre det, man er nødt til at have det samarbejde. Derudover er man også nødt til at gå ind i organisationerne, som har med børn at gøre i det daglige, også meget gerne de frivillige organisationer, og en af de ting, jeg synes er vældig godt, er det, der hedder voksenalter, som påtager sig den opgave at være den faste gennemgående person.

Det, vi skal have et samråd om, er også spørgsmålet om opholdssteder i institutioner, hvor jeg synes, vi er kørt helt galt i byen. Det er vi, fordi vi har lukket de institutioner, der var, og som varetog opgaven med de meget vanskelige unge, og troet, det var noget, man kunne klare i opholdssteder. Det viser sig, at det kan man ikke, og under alle omstændigheder må vi endnu en gang konstatere, at tilsynspligten slet ikke fungerer.

Vi har haft en høring herinde om gravide misbrugere – noget, som sætter os i det sædvanlige dilemma om indgreb i den personlige frihed – og fandt ud af, at det kommende barn ingen rettigheder har. Det har så bragt os ind i nogle overvejelser om, hvordan vi kan bære os ad med at løse det problem. Der har været snakket om fastholdelse af de gravide misbrugere for at kunne behandle dem, så deres børn ikke nødvendigvis bliver født med et fatalt alkoholproblem.

Det er altså professionelle, det er frivillige organisationer, og det er ministerierne, der skal arbejde tættere sammen. Men frem for alt skal der ske en genopbygning af det institutionsnetværk, som vi har droppet, også meget gerne med lukkede institutioner til de kriminelle og voldelige unge. Det er altså et meget stort og bredt område, som vi er nødt til at tage fat på, og jeg forventer også, at det vil fremgå af det forslag, som ministeren fremsætter. Det er jeg overbevist om, og i hvert fald rummer forslaget til vedtagelse fra Kristeligt Folkeparti det, som CD gerne vil have puttet ind, og i lige så høj grad det, som jeg har nævnt her.

Dorit Myltoft (RV):

Jeg vil gerne sige tak til forslagsstillerne for anledningen til at drøfte dette vigtige emne.

Forleden dag blev socialministeren interviewet i tv i anledning af udgivelsen af socialministerens bog, og som en del af indslaget var der et kort klip med en ung mand, der levede af tiggeri. Han sagde bl.a., at hans liv gik på at overleve hver dag.

Men klippet viste samtidig, at det var en ung mand, som i sig fortsat havde et håb og en drøm om et andet liv – et håb, som ganske vist har det svært i mødet med hverdagens barske realiteter, og dog er det dette håb, der er udgangspunktet for, at der overhovedet kan sættes ind med nødvendig hjælp og støtte. At opgave det håb er det værste, der kan ske.

Men dette tv-klip viste også en skæbne, hvor det er relevant at spørge: Hvor gik det galt, og hvad gik galt? Det letteste er at sige, at det er samfundets skyld, men så enkelt er det sjældent. Når man i bagklogskabens lys ser på sådanne unge menneskers liv, og ser på, hvad der er gjort, er der ofte sat ganske mange hjælpeforanstaltninger ind – foranstaltninger, som hver for sig er gode nok, men hvor den indbyrdes sammenhæng og kontinuitet mangler, og hvor den første indsats kom for sent i gang. Man kan også sige, at den rigtige hjælp ikke var til stede på det rigtige tidspunkt.

Det er dette forhold, som giver mange socialarbejdere frustrationer og giver grobund for udbrændthed. Det er dette forhold, som ofte gør, at de potentielt truede børn og unge ikke har gavn af de trods alt mange hjælpeforanstaltninger, som heldigvis er til stede. Forebyggelse, tidlig indsats og sammenhæng er nøgleord.

Jeg vil dog nævne to vigtige forhold, hvor der inden for de seneste 30 år har været ydet en generel forebyggende indsats, som har været rettet mod alle børn. Det ene forhold er de rigtig mange gode pasningstilbud, som kommunerne har etableret i de seneste år. Det har betydet en anelig nedsættelse af antallet af nøglebørn. Mange taler ofte om de gode, gamle dage, hvor mødrene passede børnene i hjemmet, men det er mere en myte end en realitet. Rigtig mange børn var tidligere nøglebørn, og det er et gode, at det ikke længere finder sted.

Det andet forhold, jeg vil nævne, er, at det ikke længere er alment accepteret at bruge tæsk som opdragelsesmiddel. Det er sjældent at se dette fremhævet, men det har betydet, at den udmygende og nedværdigende, men accepterede vold over for børn langt hen ad vejen er forsvundet.